

PORANNĄ

— ILLUSTROWANY DZIENNIK INFORMACYJNY WSCHODNICH KRESÓW —

Nr. 8358

Lwów, wtorek 20 grudnia 1927

Rok XVIII.

Nakładem Spółki Wydawniczej GRODKI i Spółka.

Redaktor naczelny: JERZY KONARSKI.

BERTA STARK

Lwów, pl. Mariacki 3.

Jedynе korzystne źródło zakupu
Pończoch, Rękawiczek, Trykotaży
oraz Bielizny damskiej.

„ANDRÉ“

pl. Mariacki 9

Znany z solidności magazyn mody męskiej posiada bogatą zaopatrzoną skład bielizny, rękawiczek, krawatów, oraz ogólnie szkockich pulawów, ponżoch i skarpetek wełn. i trykotaży.

Pokoje do śniadań zostały ponownie otwarte w firmie „Zakopane“ Moor i Stachowicz Lwów, Akademicka 24

Projekt paktu francusko-amerykańskiego.

Paryż, 18. grudnia. (Tel. G. P.) Donoszą z Waszyngtonu, że ambasador Claudel odbył konferencję z senatorem Borahem co do planu zawarcia paktu francusko-amerykańskiego, wykluczającego możliwość wojny między tymi państwami. Po skończonej konferencji senator Borah oświadczył, że odrzucił wrażeń, iż rząd francuski pragnie iść jak najdalej na rękę propozycjom amerykańskim.

STRESEMANN MA DOŚĆ WALDEMARASA.

Berlin, 18. grudnia. (Tel. G. P.) „Preuss. Kreuzzeitung“ zwraca uwagę na to, że premier litewski Waldemaras w swoim powrocie z Genewy nie zatrzymał się wbrew poprzedniej zapowiedzi w Berlinie, lecz udał się bez pośrednio w dalszą drogę. Dziennik podkreśla, że pomimo zapowiedzianej rozmowy między ministrem Stresemannem a Waldemarasem co do różnych bieżących kwestyj politycznych, w szczególności także co do dalszego prowadzenia rokowań handlowych niemiecko-litewskich, Stresemann w ostatniej chwili wyjechał do Królewca.

Dziennik twierdzi, że w kołach politycznych Berlina fakt ten wywołał poważne wrażenie i że koła te mówią otwarcie, że Stresemann uniknął powtórnie w ten sposób spotkania z Waldemarasem. Dziennik wyraża niezadowolenie z tego powodu i obawę, czy także unikanie spotkania z Waldemarasem nie jest powodowane chęcią nienaradzania się Polsce.

PANCERNIK DLA „OBRONY KAMUNIKACJI Z PRUSAMI WSCHODN.”

Berlin, 18. grudnia. (Tel. G. P.) Berlińska prasa prawicowa występuje z oburzeniem przeciw rządowi pruskiemu z powodu przeprowadzenia przez rząd pruski na Radzie państwowej skreślenie budżetu Reichswehry,

A amerykańska łódź podwodna utonęła.

ZALOGA ZŁOŻONA Z 4 OFICERÓW I 41 MARYNARZY ZGINEŁA.

Provincetown, 18. grudnia. (Tel. G. P.) Stan Massachusetts. Torpedowiec Paulding z eskadry ochrony wybrzeża wpaść wczoraj z gwałtowną siłą w pobliżu Woodend na łódź podwodną S. 4.

Londyn, 18. grudnia. (Tel. G. P.) Zderzenie między torpedowcem a łodzią podwodną wydarzyło się o godz. 2 po południu. Naoczni świadkowie katastrofy stwierdzają, że gdy torpedowiec Paulding zdołał do portu na powierzchnię wody wypłynęła nagle łódź podwodna S. 4. Odległość dzielą

ca oba statki była tak mała, że torpedowiec nie zdążył już zmienić kierunku i wpaść na łódź, która natychmiast zanurzyła się, najprawdopodobniej z powodu silnego uszkodzenia boku. Dotychczas nie ma wiadomości o losie załogi łodzi podwodnej, składającej się z 4 oficerów i 36 marynarzy.

Londyn, 18. grudnia. (Tel. G. P.) Biuro Reutersa donosi z Waszyngtonu: Departament marynarki komunikuje, że niki z załogi łodzi podwodnej S. 4 nie został uratowany.

a przedwzyskaniem skłeszenia całej peżyckiej na budowę nowego pancernika. Prasa ta podkreśla, że min. Gessler wyraźnie oświadczył, iż pancernik taki konieczny jest Niemcom dla obrony komunikacji z Prusami Wschodnimi. Pomimo to jednak rząd pruski nie wyrzekł się swej opozycji przeciw budowie pancernika.

TRAKTAT HANDLOWY MIĘDZY NIEMCAMI A JUGOSŁAWJĄ.

Białogrod, 18. grudnia. (Tel. G. P.) Między ministrem spraw zagr. Marinkowiczem a posłem niemieckim Olshausenem nastąpiła wymiana dokumentów ratyfikacyjnych jugosłowiańsko-niemieckiego traktatu handlowego i nawigacyjnego.

AKADEMIA KU CZCI BEMA.

Kraków, 18. grudnia. (Tel. G. P.) Dziś przedpołudniem odbyła się w sali Starego Teatru Akademia ku czci gen. Bema. W Akademii wzięli udział: reprezentanci władz, wojewoda Darowski, generał Wróblewski, wiceprezydent Schneider i korpus oficerski wraz z dowódcami wszystkich pułków, stacjonowanych w Krakowie. Salę zapełniła liczna publiczność

MIĘDZYNARODOWY ZWIĄZEK DZIENNIKARZY.

Paryż, 18. grudnia. (Tel. G. P.) W dniach 19. i 20. bm. zbiera się w Paryżu Komitet wykonawczy Międzynarodowego Związku dziennikarzy.

FRANCUSKO-POLSKA GRUPA PARLAMENTARNA.

Paryż, 18. grudnia. (Tel. G. P.) Z Paryża donoszą, że odbędzie się tam miesięczne zgromadzenie grupy parlamentarnej francusko-polskiej, na którym omawiane będą sprawy wychodźstwa i szkolnictwa polsk. we Francji.

STAFF ZOSTAŁ NAGRODZONY ZA „UCHO IGIELNE“.

Warszawa, 18. grudnia. (Tel. G. P.) Dziś w południe odbyło się w departamencie kultury i sztuki ostatnie posiedzenie sądu konkursowego nagrody literackiej ministerstwa W. R. i O. P. Sąd postawił wniosek przyznania tegorocznej nagrody Leopoldowi Staffowi za tom poezji pod tyt. „Ucho Igielne“. Jak wiadomo, uchwała Sądu konkursowego, stosownie do statutu nagrody literackiej im. W. R. i O. P. podlega zatwierdzeniu ministra W. R. i O. P.

Program merski Stanów Zj.

Paryż, 18. grudnia. (Tel. G. P.) Donoszą z Waszyngtonu, że prezydent Coolidge zaaprobował program merski, przewidujący budowę 71 okrętów wojennych w okresie 5 lat.

PROF. ZIELIŃSKI I KADEN-BANDROWSKI W BERLINIE.

Berlin, 18. grudnia. (Tel. G. P.) Syndykat Dziennikarzy polskich w Berlinie podejmował Kaden-Bandrowskiego i prof. Zielińskiego herbatką, w czasie której prof. Zielińskiemu i Kaden-Bandrowskiemu wręczone zostały dyplomy członków honorowych Syndykatu Dziennikarzy polskich w Berlinie. Również gorąco podejmowali profesorowie Uniwersytetu berlińskiego i członkowie Akademii Umiejętności na prywatnym zebraniu prof. Zielińskiego.

BERLIN—MADRYT.

Madryt, 18. grudnia. (Tel. G. P.) W drodze wymiany not między Primą de Rivera a ambasadorem niemieckim w Madrycie zawarty został układ hiszpańsko-niemiecki w sprawie zaprowadzenia linii komunikacji powietrznej między Madrytem a Berlinem.

AUTORZY I INTERPRETATORZY ICH SZTUK.

Paryż, 18. grudnia. (Tel. G. P.) Teatr „Com. Française“ powziął ważną decyzję. Mianowicie autorzy sztuk wystawianych w tym teatrze będą mieli prawo wybierania interpretatorów swych ról, oczywiście tylko zśród stałych artystów tego teatru.

WINA RIEDLA

powiesz. — Nie powinien też nigdy dowiedzieć się, że byłśmy razem w tym domu. Wedle jego zdania Keith był pospolicym mordercą, zasługującym na

— Tak... rozumiem, Derry.
o tem nie absolutnie wiedzieć.
powiesz. Przed wyjazdem Mac Dowell nie śmie strzyżko, bo pewny jestem, że tego nikomu nie

Wiesz, zwierza ci się z tą tajemnicą, się wołanie ni' wydał go na szubienicę.
i uczę w m. Gdyby żył, — raczejbym mu wrócił krwi. Keith był człowiekiem na wskroś porządnym

— Nie, nie ja, — odparł. — Sprawiedliwość cię mniej kochała.
Bo gdyby tak był młodo, — zdaje mi się, że jużbym

— Sucha! Derry, — zagadnął go Marja-Józefina, — ale ty chyba nie jesteś wariatem jego śmierci? — Sucha! Derry, — zagadnął go Marja-Józefina, — ale ty chyba nie jesteś wariatem jego śmierci?

John Keith wspominał mi nieraz o tym ta- — John Keith wspominał mi nieraz o tym ta- — John Keith wspominał mi nieraz o tym ta-

— John Keith wspominał mi nieraz o tym ta- — John Keith wspominał mi nieraz o tym ta- — John Keith wspominał mi nieraz o tym ta-

zmuszeni wyjechać zupełnie niespodziewanie i nagle; w ten sposób bowiem tylko będzie mógł uniknąć długiej dyskusji i presji moralnej, jaką Mac Dowell na pewno na nim próbowałby wywierać.

I na to się zgodziła odrazu; przyrzekła mu nawet, że jeszcze tegoż samego dnia przygotowuje sama wszystko na drogę, nie zdradzając się z niczem przed Walliem.

Taki nagły wyjazd, tłumaczył jej Keith, jest wskazany z rozmaitych względów. Przecież on darował życie Keithowi, temu zabójcy, wyjętemu z pod prawa, — a tem samem uchybił bardzo poważnie swym obowiązkom. Gdyby się to wydało, czeka go surowa kara.

A Marja-Józefina oburzała się i trzęsła ze strachu na samą myśl o tem, że jej ukończony brat mógłby zostać aresztowany i ukarany za to, że postąpił szlachetnie, po ludzku.

Na tym punkcie zatem Keith czuł się już spokojnym. Przytem z pewną ulgą uświadamiał sobie, że już zdołał sprostować je choć z tych kłamstw, do których okoliczności go zmusiły. Wyznał jej, że John Keith żyje. To już wielki krok naprzód... reszta zrobi się z czasem.

Tylko ten przeklęty Szan-Tung! W jego rękach właściwie leżało życie i śmierć Johna Keitha!

Sekretarz Mac Dowella, Cruze spacerował nerwowo po przedpokoju wiodącym do biura szefa policji. Palł papierosa, trzymając ręce w kieszeniach od spodni, — wyraz jego twarzy nie wróżył nie dobrego. Keith powitał go grzecznie.

— Nie mam pojęcia, — mówił Cruze, — nadczem sobie komendant tak łanie głowę... Zaraz po

podnosząc lekko ramię do góry. Były to niudione Zapadło długie milczenie. Keith pokręcił wiasa

— Sucha! Conniston, — odezwał się w chwili siedział cicho, pograżony w myśli ch.

— Oczywiście, — przytaknął mu K. h.

— Oczywiście, — przytaknął mu K. h. — Oczywiście, — przytaknął mu K. h.

— Oczywiście, — przytaknął mu K. h. — Oczywiście, — przytaknął mu K. h.

— Oczywiście, — przytaknął mu K. h. — Oczywiście, — przytaknął mu K. h.

— Oczywiście, — przytaknął mu K. h. — Oczywiście, — przytaknął mu K. h.

— Oczywiście, — przytaknął mu K. h.

przyjściu do biura zamknął się na klucz. Zabronił mi wpuszczać kogokolwiek, prócz siebie jedu go. Mne ma diablo niezadowoloną... Czekał, zaraz cię zaanonsuję.

— A jak ci się zdaie, o co mu idzie?

Cruze wzruszył lekko ramionami a otrząsając popiół z papierosa odparł znacząco:

— Szan-Tung...

Zimno się zrobiło Keithowi.

— Był tu dzisiaj? — spytał, siłąc się na spokój.

— Był. Dziś rano.

W pierwszej chwili pomyślał Keith, że Chińczyk go z denuncjował. Ale w takim razie czemu Mac Dowell nie kazał go odrazu aresztować w domu? Widocznie chce go poprzednio wybadac.

Cruze obserwował Keitha uważnie.

— Ta historia z Szan-Tungiem, — odezwał się młody sekretarz — zaczyna już porządnie denerwować starego. Chce jak najprędzej z tobą pomówić na ten temat. Telefonowałem dziś rano do ciebie — na jego polecenie — najmniej z dziesięć razy.

Co powiedziawszy odrzucił papierosa i podszedł ku drzwiom biura Mac Dowella. Keith miał chęć złapać go za kark i zatrzymać w połowie drogi. Ale Cruze już ujął klamkę, otworzył szeroko drzwi i zaanonsował donośnym głosem:

— Derwent Conniston!

Mac Dowell stał na środku pokoju.

— Jesteś nareszcie, Conniston, — odezwał się spokojnie. — Proszę cię, wejdz!

Dzwi zamknęły się za nimi.

Mac Dowell mówił głosem spokojnym, w którym czuć było hamowane wzburzenie.

Keithowi przyszło na myśl, że oto już wybitna dla niego fatalna godzina. Jezeli wszyscy się wydadzą, — trzusi się na Mac Dowella, skrepię go swoim pasem, zaknebluję mu usta, — a sam wyskoczy przez okno i ucieknie.

Mac Dowell podszedł ku niemu i chwycił go jak kieszczkami za ramię swą potężną ręką. — Nie potępiam cię od azu, Conniston... — zaczął mówić. — To zresztą zupełnie rozumiałe. A nie przedzam cię, że mam dla ciebie przygotowaną w zanadrzu bombę co się zowie!

Puścił Keitha, wrócił do biurka i zasiadł na obracalnym fotelu. Oczy gorzały mu; skubał nerwowo siwe włosy.

— Dziś wczesnym rankiem był tu Szan-Tung... Wiesz, co mi między innymi powiedział? Słotał o twój osobę...

Zamarło serce w pierśsiach Keitha. Instynktownie rzucił okiem na okno: zamknięte było. — Powiedział mi... Nie, nie, wole ci tego nawet nie powtarzać. Szan-Tung to ja dał skądś ony, zasłapiłony i enawuscia do ciebie. Sam sobie zaszkodził...

Zerwał się gwałtownie z fotela: — Nie powiesz mi, Conniston, na Boga... — powiedział mi, czemu nie doprowadzisz tu Keitha żywego?... Prawda, umarł na zapalenie płuc... Ale w takim razie należało wydobyc od niego na piśmie przyznanie się do winy, — z jego własnoręcznym podpisem. T by było położyle kres wszelkim bajkom i głupim podejrzeniom... w guście tego, co mi dziś rano mówił Szan-Tung.

W jakas godzinę później Keith i Mary siedzieli przy śniadaniu, kiedy odezwał się dzwonek telefonu. Keith ujął słuchawkę. — Jak się masz, Conniston, — telefonował Mc Dowell. — Myślałem, że przed południem wstąpisz do mnie do biura. Nie chciałem ci przeszkadzać, wiesz, że masz dużo ze swą siostrą do nagadania się. Ale przypominam ci, że czeka nas pewna sprawa... Wstąp do mnie zaraz po śniadaniu. — Zgoda. Przyjdę za pół godziny, najdalej za trzy kwadransy.

Rzeczywiście zaraz po śniadaniu Keith poszedł gnął się z Mary i zapaliliwzy cygaro puszcł się w drogę do koszar.

Czuł w sobie sily do dalszej walc, o ile nie będzie jej mógł uniknąć. Ogromną otu na napełniona go świadomościę tego, że Maria-Józefina zdecydowana jest wyjechać razem z nim z Prince-Albert.

Rozmawiał z nią na ten temat przy śniadaniu. Obawiał się, że w najbliższym czasie kończy mu się czas służby; o ileby odnowił kontrakt, obowiązki służbowe absorbowaliby go zupełnie, tak, że bardzo rzadko tylko mógłby być razem.

Mary obwładczyła na to stanowczo, że nie pozwoli na żadną cenę odnowić kontraktu służbowego. Ona pójdzie za nim wszędzie bez wahania. Wówczas czas zwrócił jej uwagę, że prawdopodobnie będzie

ROZDZIAŁ XIV

„Gdyby ci co groziło, Conniston...”

Po policzku potoczyła mu się ciężka łza, której nie mógł powstrzymać. Maria-Józefina ujęła go za obie ręce i poczęła się wpatrywać w niego z jakimś dziwnym wyrazem twarzy.

— Słuchaj, Derry, — odezwała się. — I odpowiesz mi szczerze...
 — Słucham...
 — Czy John Keith naprawdę umarł?
 Keith wzдрыgął się gwałtownie, co nie uszło uwagi Marii-Józefiny.

Zapanował szybko nad wzruszeniem... chciał coś odpowiedzieć. Ale zakryła mu ręką usta, mówiąc głosem stłumionym:

— Nie potrzebujesz mi odpowiadać, Derry! Nie, nie, — cicho bądź! Wiem już, co wiedzieć chciałam. John Keith żyje... I tak się z tego cieszę! Tak się bardzo cieszę! On żyje dzięki tobie, Derry. On żyje, a wszyscy są przekonani, że umarł. Rozumiem już wszystko. W dzisiejszym świecie małem dla ciem...
 Tuliła się do niego drżąc. Przycisnęła ją do serca i z większym jeszcze zapalem niż zazwyczaj, całował jej włosy, usta.

— Rozumiem... rozumiem... — powtarzała szepcem.
 A Keith jeszcze ciszej szepnął jej do ucha:
 — Tobie jedno, to wyznam, bo tyś mi jest aniołem z nieba zesłanym... Tak jest: John Keith żyje!

Przechadzał się po pokoju, z rękami w tył założonemi.

— Człowiek umierający, — ciągnął dalej — nie uchylił się z reguły od podanego wyznania. A z punktu widzenia prawa byłoby to pożądane... bardzo nawet pożądane...

Keith zaczynał zwolna nabierać ochoty: niebezpieczeństwo nie minęło jeszcze, ale nie groziło mu już bezpośrednio:

— Mówilem ci już wczoraj — odparł, — że Keith z do ostatniego tchu twierdził, że jest niewinny. Nie miał nawet pewności, czy naprawdę zabił sędziego Kirksone. A jeżeli go zabił, to był tylko wykonawcą wyroków Boskich.

Widząc zaś na twarzy Mc Dowella ironiczny uśmiech, dodał:

— Można się zgodzić lub nie na jego punkt widzenia. Ale w tych warunkach jakżebym mógł wydobyc od Keitha przyznanie się do zbrodni, skoro on sam uważał się za niewinnego? Trzeba być logicznym Mac Dowell!

— Jeżeli Keith nie zabił sędziego, — ktoś zatem jest zabójcą?
 Mac Dowell usiadł i wskazał Keithowi krzesło:
 — Dobrze już, dobrze, — rzekł, — zostawmy na boku całą tę historję. Jestem zły sam na siebie, że zdenerwowałem się niepotrzebnie przez Szan-Tunga, co wypuścił na siebie swą zatrutą strzałę. Zresztą mamy z nim ważniejsze i bardziej ciekawe rachunki do załatwienia. Widziałeś się przedwczoraj wieczorem z Mariam Kirksone? Jakże tam poszło?
 — Byłem u niej w domu i długo z nią rozmawiałem. Szan-Tung siedział tam również, ukryty, niewidzialny.

KOBIETA W DOMU I SALONIE

-GAZETA PORANNA SWOIM CZYTELNICZKOM-

Nr. 121.

Dodatek tygodniowy do Nr. 8358 z dnia 20 grudnia 1927.

Pod redakcją JOHANNY PEREŃSKIEJ.

POGADANKA.

Lwów, 19. grudnia.

Stoimy już u wrót najpiękniejszego ze świąt, święta Bożego Narodzenia, święta miłości, święta największego daru, jakim Stwórca obdarzył błądzącą wśród mroków ludzkość, zsyłając jej na ten padół ziemski światłość wiekiwsta, Syna swego Jedynego. A ponieważ ostatnie to już nasze spotkanie przedświąteczne na tych łamach, przeto pozwólcie Miłe Panie, że wraz ze złożeniem Wam życzeń wesołych i szczęśliwych świąt, zastanowię się trochę z Wami nad istotą tych osobliwych dni...

Tyle przygotowań — tyle trudów poprzedza je... Teraz właśnie, w tym tygodniu przedświątecznym, każda z Was szczególnie, Kochane Gospoście, ma pełne ręce roboty, pełną głowę myśli i kłopotów, związanych z dniami świątecznymi. Ani chwilkę spoczynku, ani chwilkę wygodnego wytchnienia. I może niejednej z Was przejdzie przez myśl, czy warto to tyle trudu poświęcać dla paru przelotnych dni?..

Ale jednak, gdy w przedziwny wieczór wigilijny zasiada wszyscy do tej świętej, tak niesłychanie uroczystej wieczerzy, gdy symbol najwyższej łaski, biały opłatek ukaże się na stole, gdy przy tradycyjnym obrzędzie łamania się tym chlebem Chrystusowym popłyną z serc naszych życzenia dla drogich nam i najbliższych — gdy wreszcie zadzwoni dzwonek i zabłyśnie nam w powodzi światła Boże Drzewko, to serca wszystkie odzyskują wiarę w cud — to wierzymy, że brzmienie dzwonnka pochodziło z anielskiej ręki, że tę choinkę cudną i złożone pod nią dary przyniosła nam naprawdę zstępująca na świat Boża Dziecina.

I dla tej jednej chwili nie żał nam pracy i przygotowań, bo ona przynosi nam przedziwną odnowę ducha, ona budzi w nas świadomość wszechłątności z tym wielkim mistycznym momentem, gdy niebiosą złączyły się z ziemią przez wielki dar Boskiej miłości, gdy wśród ciemni nieznanych, spleatanych śróg, zaświtła Gwiazda Betleemska i radość się stała na ziemi...

I dlatego ten tradycyjny zwyczaj obdarowywania się wzajemnego w wieczór wigilijny ma większe, głębsze znaczenie, niżli inne podarki, jakim obdarzamy jedni drugich przy innych okazjach w roku.

Te dary święta Bożego Narodzenia, to symbol owego Wielkiego Boskiego Daru, to światła, to symbol owego Wielkiego Światła, co prowa-

dzi ludzkość z ciemności do jasni wiekiwsta. Wszystkie te tradycyjne zwyczaje świąteczne tkwią korzeniami swymi w najgłębszych pokładach duszy naszej, wydobywają się stamtąd jak prąd wiekiwsty włączony w prąd terażniejszej szarości. Przedziwne szczęście przenika nasze jestestwo, woła o realizację, o uszczęśliwianie wszystkich dokoła. Z pośród codziennej fali przeczwności, sprzecznych interesów, zazdrości i nienawiści wzajemnych, dobywa się fala serdecznego braterskiego uczucia, chęć czynienia dobrze, rozlewania wokół radości i jasności.

Przez krótki moment tych dni świątecznych odżywa w każdym z nas jasna, czysta dusza dziecięca i do dzieci, tych kwiatów człowieczeństwa zwraca się też myśl wszelka.

Tym niewinnym, jasnym duszyczkom sprawić radość, użytych wesela, w tych czystych oczach dziecięcych zapalić iskry szczęścia, to najpiękniejszy, najmilszy cel przygotowań świątecznych.

Nie potrzeba zachęcać do tego Was, Matek, które dla własnych dzie-

tek przygotowujecie niespodzianki świąteczne. Wasza miłość macierzyńska czyni Was wynalazczynią, kieruje najlepiej, najtrafniej doborem podarków, tych właśnie najgorzej pożądanym, najbardziej upragnionym.

Lecz nie każda kobieta jest matką, nie każda ma swoją własną rodzinę. Lecz i te wszystkie kobiety nie powinny się pozbawiać tego słodkiego uczucia, jakie budzi w sercu kołobiecem widok zapalającego się błysku radości w oczach dziecięcych...

Niechaj każda znajdzie sobie jakąś dziecinę do obdarowania, niechaj każda rzuci posiew choćby jednego ziarna dziecięcej radości, aby ziemia jasna się nią stała i świetlana, aby w duszyczkach tych małych ziarno to zachowało się na późniejszy czas życia i wykwitło plonem wiary w dobro, plonem miłości do ludzi, którzy umieją czynić dobrze. Wierzcie mi, że takie ziarna, zasiewane w dusze młodociane, mogą kiedyś nie dopuścić do rozkładania się chwastów nienawiści i jądów społecznych, mogą się przyczynić do tego, że na ziemi zjedzie pokój ludziom dobrej woli.

J. P.

Z dziedzin mody.

Z Wystawy sztuki fryzjerskiej i sztuki kosmetyczno-perfumejnej w Paryżu.

Paryż, w grudniu.

W wytwornych galeriach „Palmarium“ odbyła się wystawa prawdziwie „kobieca“, która jednak obudziła zainteresowanie także w

świecie męskim.

Wystawa ta bowiem wprowadziła świat kobiecy w tajniki sztuki uczyńnięcia się piękną... a świat męski okazał się również ciekawy na te

Z wystawy fryzjerskiej w Paryżu. Dwie modne undulowane główki.

tajemne poczynania gotowalni piękności przygotowawczej dla niego, dla ośnienia jego oczu i serca.

Najwybitniejsze firmy fryzjerskie Paryża wystawiły tu swoje arcydzieła: wspaniałe uczesane główki figur woskowych, postacie imitujące do złudzenia włosy naturalne, równie artystycznie wykonane peruki z włosów i peruki fantazyjne z cieniatkich włókien jedwabnych włosów, farbowanych na różowo, zielono, fioletowo itp. A jako uzupełnienie cały aparat pomocniczy fryzjerski, jak grzebnyki

Z tajników pielęgnacji urody. Masaż ręczny.

i koafiury wieczorowe od najsławniejszych do najbardziej fantastycznych, jakie sobie wyobrazić można. A wśród tych artykułów handlu fryzjerskiego przechadzają się żywe manekiny, uroczę osobki z prześlicznie ufryzowanymi główkami, czyniące najlepszą reklamę firmom, które reprezentują.

Wystawa wreszcie ma na celu nie tylko reklamę poszczególnych firm, ale także zilustrowanie kierunku obecnej mody w zakresie fryzur kobiecych. Na pierwszy rzut oka odnosi się wrażenie, że jakkolwiek kobiety nie zrezygnowały z krótkich włosów, tak wygodnych i podatnych do wszelkiego rodzaju kombinacji fryzjerskich, to jednak fryzura chłopięca, całkiem krótko przystrzyżone włosy, lub też tylko gładko przyczesane grzebieniem już wygrały swą rolę do końca. Zostawiając sobie prawo gładkiego przyczesania włosów do sportu, lub przedpołudniowych zajęć, tam, gdzie występuje naprawdę jako kobieta, w towarzystwie na zabawie, w teatrze pragnie mieć czar i urok kobiecości, nie chce rezygnować z tych potężnych środków podniesienia swej urody, jakie daje piękne uczesanie głowy.

A sposobność do wyzyskania tego środka we wszystkich warunkach i okolicznościach życia, daje dziś kobiecie wydoskonalona w ostatnich latach sztuka trwałej undulacji.

Dzięki temu postępuje trwała undulacja, nie przedstawia już dziś tych niebezpieczeństw, których można

